

Di@coon

21^E JAARGANG NUMMER 7 JUNI 2004

THEMANUMMER:

**de collecte en
de diaken**



Diaconaat

MAGAZINE VAN DE CHRISTELIJKE GEREFORMEERDE KERKEN



Diaconaat

Colofon

Di@coon wordt uitgegeven onder verantwoordelijkheid van deputaten ADMA van de Christelijke Gereformeerde Kerken voor diakenen en anderen die betrokken zijn bij algemeen diaconale en maatschappelijke zaken, het diaconaat binnen de kerk, in de samenleving en wereldwijd, en het terrein van de arbeid.

Diacon wil informeren en toerusten en een platform bieden voor gesprek, wederzijdse ervaringen en wetenswaardigheden.

ISSN 0924-6398

Redactie

drs. E.J. van Dijk, A. van der Molen,
dr. D.J. Steensma, drs. H.H. van Well en
ds. G. Drayer.

Redactieadres

Postbus 334, 3900 AH Veenendaal
Tel.: 0318-582350, E-mail: diac.bur@cgk.nl

Bezoekadres

Gebouw Carrefour, Vijftienmorgen 1
3901 HA Veenendaal

Rekeningen

Bijdragen voor deputaten ADMA en Diacon kunt u storten op giro 53.53.00 of bankrekening 36.51.30.648, beide ten name van Landelijk Kerkelijk Bureau Chr. Geref. Kerken te Veenendaal met omschrijving.

Abonnementen

Voor één tot en met vijf abonnementen is de vrijwillige bijdrage € 10,- per exemplaar. Voor elk exemplaar meer € 3,00 met een maximum van € 54,-.

Productie

De Vries Communicatie Centrum, Zierikzee

In dit nummer

	Pagina
<i>Di@com</i>	
<i>Nieuws</i>	3
Diagonaal	
<i>diakenen zijn doeners</i>	4
Diafragma 1	
<i>alleen voor de diaconie</i>	5
Diamant	
<i>ons diaconaal antwoord</i>	7
Dialogoog	
<i>de diaken: meer dan een collectant</i>	8
Diafragma 2	
<i>De diaken en zijn (?) collectezak!</i>	10
Diametraal	
<i>collecteren om weg te geven</i>	12
Diaconaal	
<i>Zwolse blauwvingers</i>	14

foto cover: diaconaat is ontmoeting... tussen oost en west.

Voorwoord

“De collecte tijdens de kerkdienst kan alleen maar voor de diaconie zijn, anders zijn we niet meer gereformeerd”. Een gewaagde uitspraak gedaan door een afrikaans (gereformeerd) christen toen ik daar eens met hem over praatte. Een uitspraak die ook opkwam naar aanleiding van de dag voor diakenen vorig jaar. Met deze uitgave van Diacon hoopt de redactie het denken over de manier waarop we in onze kerkdiensten met de collecten omgaan te stimuleren. Vanuit verschillende hoeken hebben we geprobeerd dat wat te belichten. Hier en daar zult een overlapping aantreffen. We hopen dat u dat niet als storend zult ervaren.

*Namens de redactie,
Gé Drayer*

Nieuwtjes van Deputaten

- In de vorige Diacon hebben we gevraagd of u bij uw penningmeester wilde informeren of de opbrengst van de februaricollecte al is overgemaakt. We strelen onszelf nu met de gedachte dat uw aansporingen hebben gewerkt: de cijfers over de eerste vier maanden laten in elk geval zien dat er met een zekere regelmaat geld binnenkomt van de februaricollecte en voor de omslag. Voor zover wij hebben kunnen nagaan heeft bijna 30% van onze gemeenten hun februari collecte afgedragen. Van 70% hebben we dus nog niets gezien! Daarom nogmaals de vraag: wilt u er bij uw penningmeester eens op aandringen het geld van de februaricollecte over te maken? Deputaten Hulpverlening willen graag aan hun verplichtingen voldoen! Dat wordt alleen wel moeilijk als de februari collecte wordt vastgehouden. In sommige gevallen zelf bijna een jaar!
- Wat de afdracht zelf betreft: 10% van de gemeenten is begonnen met (een deel van) hun afdracht voor deputaten Hulpverlening over te maken! We zouden wel eens willen weten wat u daarvan denkt. Als we contact hebben met de projecten die we steunen, weten we haast niet wat we moeten zeggen als ze ons vragen of ze alvast een deel van hun steun kunnen ontvangen!

Diakenen zijn doeners

Hoewel misschien niet zo bedoeld houdt de opmerking dat diakenen doeners zijn ook in dat ze geen of minder 'denkers' of 'praters' zijn. Daarom zouden diakenen niet van kerkelijke vergaderingen houden. Soms leidt dat tot de gedachte dat diaken een mindere dienst in de gemeente is dan die van ouderling. Een goede diaken is in die visie op weg naar het ouderlingschap.

Hoewel misschien niet zo bedoeld houdt de opmerking dat diakenen doeners zijn ook in dat ze geen of minder 'denkers' of 'praters' zijn. Daarom zouden diakenen niet van kerkelijke vergaderingen houden. Soms leidt dat tot de gedachte dat diaken een mindere dienst in de gemeente is dan die van ouderling. Een goede diaken is in die visie op weg naar het ouderlingschap.

Als dat waar zou zijn is het onbegrijpelijk dat in het formulier ter bevestiging van diakenen staat dat zij de troost van het evangelie mogen uitdelen. Dat valt een diaken trouwens niet altijd mee om te doen. Het is immers bij mensen in de knel of met problemen niet direct duidelijk wat die troost concreet inhoudt.

Soms denken diakenen dat ze voor troost geestelijke zaken moeten aanroeren. In hun hart hebben ze liever dat een ouderling dat doet. Ze voelen zich daar niet sterk in. Maar geestelijke zaken zijn bijna altijd concrete zaken, soms materiële, die op een geestelijke wijze benaderd mogen en kunnen worden. Het gaat er niet om antwoord te weten op de vraag 'waarom overkomt iemand dit probleem?'

Wie zal dat wel weten? Geestelijke zorg betekent dat er in een dergelijke situatie aandacht is voor de relatie met God en evenzeer voor de relatie met de andere

mensen. We kunnen daar wel in onderscheiden, maar we kunnen God en de naaste in ons geloof niet scheiden.



Diakenen zijn doeners, niet in de zin dat ze de problemen voor mensen kunnen oplossen. Meestal kunnen mensen dat zelf wel. Het komt erop aan dat zij, in de moeilijke periode, terzijde worden gestaan door 'meelevers'. Dat doen diakenen dan ook. Dat doen ze trouw. Want soms is een probleem op korte termijn op te lossen. Maar er is ook zorg en verdriet die voortduurt. Een handicap heeft een mens levenslang. Een gestorven geliefde blijf je missen. Psychische druk gaat niet altijd met medicijnen over. Dan is het zaak dat de dia-

conale gemeente van Christus haar meeleven laat blijken. Bij de voortduur en trouw.

Daar komt de diaken in beeld. De beste manier om mee te leven, die troostrijk is, is immers de voorbede. En dat is nu precies de taak van de diaken geweest vanaf oude tijden. Diakenen weten dat als er ergens met iemand iets aan de hand is, dat die mens en haar zorg voor Gods aangezicht gebracht mogen en moeten worden. Vandaar dat in de oude kerk dit gebed voor de nood van kerk en wereld door de diaken werd uitgesproken.

Dat is geestelijk omgaan met mensen in concrete problemen. Op die manier zien ook de leden van de gemeente dat diaken zijn een dienst vanuit Christus, de grote Voorbidder, is. Dat voorkomt de gedachte dat diakenen slechts met collectezakken lopen en dus iets met geld doen, wat vergaderen en een bejaardenreisje organiseren.

En bidden gaat in de kerk altijd gepaard met werken. Toch.

Herman van Well

Alleen voor de diaconie

Andere landen, andere gewoonten – dat weten we allemaal.

Daarom zijn we ook niet verbaasd als het in andere landen in de kerken anders toe gaat. We vragen soms naar de redenen van die andere gewoonten, soms ook niet. Maar het komt zelden voor dat we vragen naar wat wij de bekende weg vinden. Toch zouden we dat eens moeten doen.

Een goede vraag is bijvoorbeeld: waar collecteert u altijd voor? Toen ik met m'n vrouw in 1979 op ons zendingsterrein in Venda aankwam, moesten we aan veel dingen wennen. Daarom vroegen we eigenlijk nooit waar voor gecollecteerd werd. Voor kerkelijke doeleinden - meenden we. Pas maanden later heb ik eens gevraagd waarvoor de collecten waren. Ds. Netshitangani zei toen alsof het de gewoonte was van de wereld was: alleen voor de diaconie.

Kunt u zich een beetje de verbazing voorstellen die ik heb gevoeld op dat moment?

Je komt 'kerkvers' uit Nederland en hebt geprobeerd om alle 'vreemde' zaken die er op je afkomen te begrijpen en het meeste gewone in de kerkdienst heeft een heel andere achtergrond dan je ooit gedacht had. Trouwens steeds weer merk ik dat bezoekers uit Nederland daar eerst

vreemd tegenaan kijken! Immers, de kerken op het zendingsveld zijn zo arm, die zouden nu bij uitstek voor zichzelf mogen collecteren. Maar ze doen het niet!

Uit principe niet: het weinige wat men heeft, geeft men aan de Here om te laten gebruiken door de diakenen als de dienst van de gemeente ten behoeve van de (nog) arme(re) medemens!

Uit principe, omdat in de collecte de gemeente antwoord geeft op Gods grote beloften haar gegeven.

Toen er enkele jaren geleden gevraagd werd om een speciale collecte voor de zending te houden, hadden veel gemeenteleden daar toch moeite mee. Ze vonden dat de uitgaven voor de zending betaald hoorden te worden uit 'de grote pot' maar niet uit de inkomsten van de diaconie. Terecht lijkt mij!

Natuurlijk is het wel te verdedigen. Immers zendingswerk heeft ook een diaconale aspect, maar daarmee hebben de gemeenten in Venda toch een wissel omgezet. Nu in 2004 wordt er 'nog' maar drie keer per maand voor de diaconie

gecollecteerd en 'een' keer voor andere doeleinden. Persoonlijk vind ik dat jammer – alhoewel het nog altijd beter is dan de meeste gemeenten in ons land! Misschien moeten we eens bij de kerken in het buitenland in de leer.....?

Wat we bijvoorbeeld zouden kunnen leren is dat een collecte voor diaconale doeleinden nooit inkomsten van de gemeente zijn. Dat lijkt logisch, maar is het blijkbaar niet. Als deputaten OB & A (Onderlinge Bijstand & Advies) bijvoorbeeld steun verlenen aan een gemeente dan bepaalt het reglement van OB & A dat ook deze speciale diaconale collecten in principe in mindering komen op die steun. Kort door de bocht gezegd: een gemeente die steun ontvangt van OB & A kan (mag?) zich geen speciale diaconale collecten permitteren.

Onze arme zusterkerken op het zendingsveld geven ons een prachtig voorbeeld: met onze eigen bijdragen houden we 'onze broek' op, maar 's zondag denken we aan onze behoeftige medemens!

Gé Drayer



Ons diaconaal antwoord

Collecteren was een uiterst diaconale aanlegenschap. Dat hebben we geleerd van Calvijn en in zijn voetspoor van de Heidelbergse catechismus. Deze geeft in zondag 38 o.a. antwoord op de vraag wat God in het vierde gebod met betrekking tot de zondagse eredienst gebiedt. '(...) en dat ik vooral op de sabbat, dat is op de rustdag:

- trouw tot Gods gemeente kom om Gods Woord te horen,
- de Sacramenten te gebruiken,
- God den Here openlijk aan te roepen

Dus collecteerden de diakenen op zondag in de eredienst, kwamen ze op maandag bij elkaar om de gaven te tellen en gingen ze dinsdag op pad om 'de armen christelijke hulp te betonen'. Bij een tekort kregen financieel ruimer bedeelde leden op woensdag diaconaal bezoek met de vraag om een extra gift.

De diaconale collecte is in deze visie het antwoord van de gemeente op de verkondiging van het evangelie en de bediening van de sacramenten. Samen met de dienst der gebeden vormen zij de noodzakelijke elementen van de eredienst. Als er een element niet aanwezig is, is er geen sprake meer van een eredienst. Dan komen gelovige mensen misschien wel op een stichtelijke wijze samen, maar het is geen eredienst in gereformeerde zin. Geen van deze vier elementen kan gemist worden,

zegt de catechismus.

Wat echter merkbaar is in de dienst van het antwoord, is dat er wel gecollecteerd wordt, maar slechts af en toe voor de diaconie of een diaconaal doel. Onder vele namen zijn er prachtige doelen waar de collecte voor is bestemd: de kerk, rente en aflossing, orgelfonds, kerkelijke kassen, oliekruikje.

En dan komt het voor dat men het meest noodzakelijke, de diaconie, vergeet. Die heeft niet zoveel geld nodig en kan volstaan met één collecte per maand. Daarbij kijkt men dan niet verder dan de eigen gemeente en vergeet de verantwoordelijkheid voor de armen elders in de wereld. Wij hebben die armen wereldwijd immers altijd bij ons. Ze hebben een plek in ons gebed en onze portemonnee, juist ook in de samenkomst als gemeente voor Gods aangezicht.

Het gaat er dus niet om hoeveel geld de diaconie wel of niet nodig heeft of in kas moet hebben. Het gaat erom dat de eredienst voluit eredienst zal zijn en dat kan alleen als er ook antwoord wordt gegeven door de gemeente in de diaconale collecte. Ons antwoord richt zich op God en daarom op anderen dan wijzelf of onze financiële huishouding. Dus zonder die collecte zijn we niet gereformeerd.

Herman van Well

De diaken: meer dan een collectant

Het is helaas waar: de diaken ziet men in de kerkdienst bijna uitsluitend als een collectant. Je bent op een goede dag diaken geworden en dan mag je rondlopen met de collectezak; hoofdzakelijk voor doelen die niet voor de diaconie zijn!

Welke visie steekt daar achter?

De diaken en de diaconie plukken de wrange vruchten van dit scheve beeld: hun hoofdtaak is collecteren en zorgen voor het gegeven geld: van emeritikas tot zending. Misschien mag hij als 'beloning' ook nog de collecten tellen.

Maar dat is een scheef beeld van de taak van de diaken in de kerkdienst! De diaken heeft in het algemeen als taak gemeentelieden te helpen bij hun zorg voor mens en wereld in nood. De gemeente heeft gaven van God bij hem gezien en hem daarom gekozen als diaken. Voor die taak is hij bevestigd in zijn diakenambt; voor die taak vergadert hij, gaat hij op bezoek en... is hij in de kerkdienst aanwezig.

Nu is de diaken de goedheid zelf, dus pakt hij die andere niet-diaconale taken er wel even bij. Maar zijn eigenlijke taak is een andere!

De diaken is als voorganger van de diaconale dienst in de kerkdienst aanwezig. Hij let er bv. op of er (letterlijk) geen drempels in het kerkcentrum zijn, waardoor bezoekers (b.v. met rolstoel) moeilijk binnen



kunnen komen of zelfs afstand tot de avondmaalstafel moeten bewaren.

Door zijn omgang met gehandicapten heeft hij daar oog voor gekregen en is hij de eerste die zulke onnodige obstakels uit de weg ruimt. Hij komt bij mensen in nood thuis en hoort hoe het met hen gaat en noemt hun namen aan de predikant: wilt u voor hem/haar bidden tot God? Hij weet ook dat deze gemeentelieden graag meelevens met de kerk en bezorgt hen wekelijks een cassettebandje van de dienst en is zelfs bezig om hen een vaste kerktelefoon-verbinding te bezorgen.

Een diaken leest zijn krant en ziet op de tv een aardbevingsramp. Hij vraagt de voorganger om er in het gebed aandacht aan te geven. Samen met de andere diakenen zoekt hij binnen de kortste keren een goede hulpverleningsorganisatie om er een kerkcollecte voor te organiseren. Hij heeft contact met asielzoekers en vertelt in de zondagse kerkdienst over hun nood en hun vragen en gaat in overleg met de predikant nu zelf voor in de voorbereiding voor de asielzoekers: hij weet tenminste hoe je hun namen juist uitspreekt en wat hun precieze situatie is. Hij heeft op de diaconievergadering gehoord dat het in het kindertehuis van

de financieel geadopteerde kinderen heel moeilijk gaat. Hij schrijft een stukje in het bulletin van de gemeente en vraagt de voorganger om voorbede.

De diaken heeft als voorganger in het diaconaat zelf behoefte aan toerusting en bemoediging; het breekt je soms bij de handen af en dat is bij gemeentelieden niet anders. Hij vraagt dus wel eens aan zijn dominee: kunt u in de verkondiging niet een bijbeltekst kiezen die wat met diaconaal werk te maken heeft, of wilt u eens regelmatig in de preek aandacht geven aan deze dienst van gemeentelieden?

Natuurlijk heeft een diaken ook wat met collecten van doen: met diaconale collecten. Hij mag de gemeente opwekken tot (financieel) dienstbetoon aan de naaste in nood. De diakenen stellen samen het jaarlijkse diaconale collecterooster voor. Een paar vaste doelen staan daar op, maar door ervaring wijs geworden houden ze altijd een aantal 'gaatjes' open, want nood laat zich niet plannen. Je schaamt je naar als je tegen slachtoffers zou moeten zeggen: over 7 maanden is er weer ruimte voor een collecte! Je spreekt in de diaconie af wie een informerend stukje in het kerkblad schrijft, met het oog op de komende collecten. Hij heeft overlegd met de voorganger en hij geeft volgens afspraak een paar gebedspunten. In de kerkdienst zelf vertelt hij in een paar zinnen wat het doel van de diaconale collecte is en geeft een warme aanbeveling. Daarna gaat hij met



z'n vriendelijkste gezicht rond met de collectezak. En na de dienst zorgt hij dat de collecte vlug geteld wordt zodat de opbrengst binnen de kortste keren naar het doel kan worden overgemaakt en de gemeente in het volgende kerkblad over de opbrengst en de besteding kan lezen. Inderdaad, een diaken is meer dan iemand die in de kerkdienst met de collectezakken rondgaat.

Rijn de Jonge

De diaken en zijn (?) collectezak!

Het in stand houden van het werk van de gemeente van Christus kost geld. Inzamelen van de benodigde gelden tijdens de "dienst der offeranden" binnen onze erediensten is hierbij sinds lange, lange tijd voor velen een even vanzelfsprekend als geaccepteerd middel. Was in vroegere tijden het "ambt" van collectant in veel gemeenten nog aanwezig, tegenwoordig zijn het veelal de diakenen die rondgaan met de collectezakken.

Is dit terecht? Of is het systeem van ons collecteren aan een herbezinning toe, in een tijd waarin betalingen en geldstromen in het maatschappelijk verkeer al lange tijd aan veranderingen onderhevig zijn?

Het in stand houden van het werk van de gemeente van Christus kost geld. Vaste vrijwillige bijdragen dienen de basis te zijn om de gestelde doelen te realiseren. Dat ieder gemeentelid zich hiervan bewust moet zijn is een taak van kerkenraad en commissie van beheer. De gemeente waartoe ik behoor heeft al ruim 20 jaar geleden de collectebonnen ingevoerd. Behalve fiscaal voordeel voor de leden (wat weer ten goede van de kerk kan komen) heeft de penningmeester wat meer inzicht in de binnenkomende gelden. De bonnen dienen als sturingsmechanisme voor de diverse collecten, zoals kerk, diaconie en de kerkelijke kassen. Globaal was de eerste collecte voor de kerk - 1x per maand voor de diaconie - en de tweede voor één van de kerkelijke kassen. Inmiddels bestaat de opbrengst van de collecten voor ruim 70% uit collectebonnen!



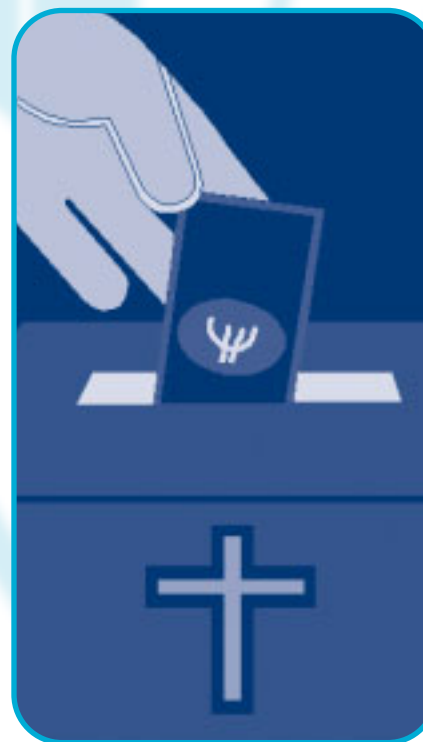
Vier jaar geleden ontstond een discussie over het probleem dat de opbrengst van de collecten voor kerkelijke kassen ver achter bleef bij hetgeen afgedragen diende te worden.

Voor zwak- en randkerkelijken moet wel worden afgedragen terwijl er van die kant nauwelijks collecteopbrengsten zijn. Deze discussie mondde uit in het besluit om de omslag voor ons kerkverband (inclusief omslag voor de classis) te gaan incasseren via een acceptgirokaart.

De tweede collecte in de eredienst, veelal

voor kerkelijke kassen, kwam hiermee te vervallen.

Nu krijgt ieder adres van onze gemeente (ook de oudere doopleden) in de maand april de acceptgiro per post thuis gestuurd, met de specificatie wat er door het kerkverband gevraagd wordt. Sinds vorig jaar is ook de extra omslag voor de zending in dit bedrag opgenomen. Inmiddels komt 85% van de benodigde gelden binnen!! De februaricollecte Hulpverlening en de Pinkstercollecte voor de Zending gaan als doorgaande collecte naar het betreffende deputaatschap.



De financiële situatie van onze gemeente is op dit moment stabiel en gezond te noemen.

Onlangs is voorzichtig de discussie gestart of het aantal collecten: 1x per maand voor de diaconie en de overige voor de kerk niet omgedraaid dient te worden: 1x voor de kerk en de andere collecten voor diaconale doeleinden, dichtbij en verder weg. De overheid laat het steeds meer af weten in het kader van "Verzorgingsstaat", waardoor Thuiszorg voor velen onbetaalbaar wordt, het Ziekenfondspakket geminimaliseerd wordt, voorzieningen bij werkloosheid en arbeidsongeschiktheid mensen richting Bijstand stuurt, studiekosten voor sommigen onbetaalbaar worden etc etc.

Er komen in snel tempo taken op de diaconieën af, die wel eens veel geld kunnen gaan kosten.

Want het zal toch niet zo zijn dat hetgeen zich afspeelt in de samenleving aan onze kerken voorbijgaat?

Het zal wel eens zo kunnen zijn dat binnen zeer korte tijd het collecteren door de diakenen even vanzelfsprekend als noodzakelijk blijkt te zijn.

Leo Brouwer

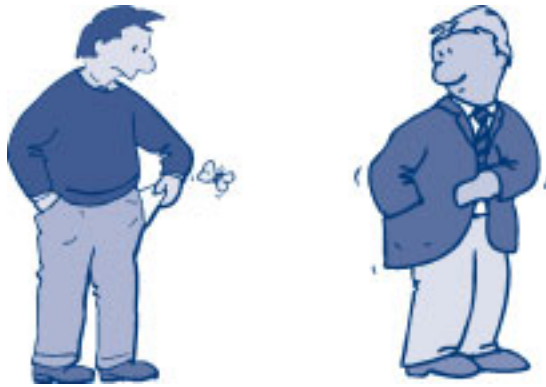
Collecteren om weg te geven

Tijdens een kerkdienst zitten twee mensen naast elkaar.

Opeens komt daar een collectezak voorbij.

Zegt de een tegen de ander: Hé, ik wist niet dat je hier moest betalen!

Dat zet aan tot nadenken. Waarom collecteren we en hoe doen we dat?



De eerste collecte is voor de kerk, de tweede voor verwarming gebouwen.

Voor velen is deze zin herkenbaar. Een enkeling weet te vertellen dat er bij hen bij de uitgang ook nog een extra collecte is voor het bouwfonds, het orgel, of het tekort op de begroting. Er gaat wat geld rond in de kerk!

Is dit zoals het hoort? Is dit diaconaal? Is dit een taak voor de diakenen?

En als je deze vragen stelt moet je natuurlijk ook nadenken of het ook anders kan.

Natuurlijk, er is geld nodig om alle onkosten in de gemeente te betalen. De predikant, het kerkgebouw, de landelijke

omslag, noem maar op. De commissie van beheer heeft er vaak de handen vol aan om alles rond te krijgen.

Er zijn twee zaken van belang:

- a. er is geld nodig voor het kerkelijke huishouboekje;
- b. onze christenplicht om te zien naar de naaste in nood, ook dit kost geld.

Vraag is of we over de huidige manier van geld ophalen niet een verkeerd beeld geven.

Immers, gemakkelijk ontstaat de indruk dat het allemaal voor onszelf is.

Gemeente X heeft het roer omgegooid. Na de cijfers bestudeerd te hebben kwamen tot de conclusie dat de kerkcollecte

ongeveer 10% bedroeg van het totaal aan ingekomen vaste vrijwillige bijdragen. In goed overleg met de gemeente is toen besloten om de vvb te verhogen met minimaal 10% (uiteraard naar draagkracht) en de eerste collecte te laten vervallen. Hierna werd een schema opgesteld van alle doelen waaraan namens de gemeente geld werd gegeven. Dit werd verdeeld over de 52 zondagen. Sommige doelen werden samengevoegd tot één collecte. Het eindresultaat was dat er op zondag tijdens de eredienst alleen maar gecollecteerd ging worden voor doelen waaruit bleek dat het geld ter ondersteuning van de naaste werd gegeven. Daar zijn diaconale doelen bij, die via de landelijke afdracht aan hun bestemming komen. Voor de eigen diaconie, met doelen voor de eigen gemeente en alle daarbuiten. Zending, evangelisatie, gezondheidszorg, alles kreeg een plekje in het schema.

Nu kan er elke zondag aan de gemeente en gasten in de dienst meegedeeld worden dat geld gegeven in de dienst ook daadwerkelijk weg gegeven wordt, als dienst aan de naaste.

Nadat, zoals gezegd naar draagkracht, de gemeente haar vaste bijdragen niet alleen verhoogde, maar ook automatisch per maand vooruit ging betalen, bleek het batig saldo steevast eerder hoger dan lager uit te vallen. Iedere zondag wordt nu uitleg gegeven waarvoor de collecte bestemd is, soms vergezeld van een folder of een stukje in het kerkbladje.

Regelmatig wordt verteld wat de reactie

van de ontvanger van het geld was en wat men er zoal mee gedaan heeft.

Zo heeft geld wat gegeven wordt door christenen aan de naaste een Boodschap in zich. De Gever wordt bekend en groot gemaakt. We kunnen zo als gemeenten laten zien dat we ons afhankelijk weten van God die ons zoveel rijkdom gegeven heeft, juist om het dóór te geven. Het moet ons als gemeenten een eer zijn om ons eigen huishouboekje op orde te hebben en te houden. Dat doen we door de week! Op zondag laten we speciaal zien oog te hebben voor hen die het veel minder hebben. Voor wie we de naaste mogen zijn.

Die twee mensen aan het begin hoeven dus niet te betalen, ze mogen meedoen met het zorgen voor de ander. Meedoen de liefde van Christus zichtbaar te maken.

Hoe het hoort? Hoe het anders zal kunnen?

Denk als diaken, als diaconie, nog eens na over bovenstaande vragen!

Betrek de gemeente in deze zaak en licht uw motivatie als diaconie toe om de dingen anders te gaan doen. Iets voor een komende gemeenteavond?

Art van der Molen

Zwolse blauwvingers

Vrij algemeen bekend is dat Zwollenaren ook wel worden betiteld als “Blauwvingers”. De oorsprong van deze naam ligt in de volgend anekdote. Kampenaren (“Steuren”) hadden een financiële verplichting aan de Zwolse vroede vaders. Als pesterij werd betaald in zoveel mogelijk klein muntgeld. De geschiedschrijving vermeldt: “Ende sy telden sich blauwe vingheren”. Ter geruststelling: in Ijsselland trekken Steuren en Blauwvingers inmiddels weer zusterlijk en broederlijk met elkaar op. In deze bijdrage wil ik graag laten zien hoe in Zwolle getelde (diaconale) collectegelden hun weg ook vinden naar gemeenten elders.

Collecteren voor een andere gemeente

Het motief om als diaconie gelden in te zamelen en vervolgens een diaconale bestemming te geven vinden we op meerdere plaatsen in de Bijbel. De eerste christelijke kerk kent inzamelingen voor andere gemeenten. Arme gemeenten in Macedonië weten het op te brengen de nood van de nog armere zrs. en brs. in Jeruzalem te lenigen. Griekse giften voor Jeruzalem! Een voorbeeld hoe christenen ook onderling met geld en goed om moeten gaan. Van goede voorbeelden leren!

Zwolle - Amsterdam

De CGK van Zwolle is in financieel opzicht geen rijke gemeente. Ook dit jaar is er een begrotingstekort; de diaconie speelt evenmin quite. En toch... we zijn een heel rijke gemeente! Omdat we een gemeente van Jezus Christus mogen zijn. Een gemeente die bovendien aanzienlijk in ledental toeneemt. Dat laatste steekt helaas schril af bij de ontwikkelingen in

de grote steden in het westen van ons land. Enkele jaren geleden leek zelfs de CGK van Amsterdam maar beter opgeheven te kunnen worden. Echter in 2001 wordt in geloof de stap gezet om door te gaan. Om missionair in de grote stad aanwezig te zijn. Het nieuws over deze geloofsstap bereikt ook Zwolle. Dit resulteert in een bezoek van een deel van de kerkenraad aan de voltallige mini-kerkenraad van Amsterdam. Besproken wordt wat we voor elkaar kunnen betekenen. Een hartverwarmend samenzijn dat afgesloten wordt met een bemoedigende viering. In de naderhand gesloten partnerovereen-



komst staan beloften van meeleven en meedenken. Hiertoe behoort in de eerste plaats voorbede te doen voor elkaars werk in Gods Koninkrijk.

De CGK Zwolle zal zich er voor inzetten dat binnen de gemeente van Zwolle in alle geledingen een hartelijke en liefdevolle betrokkenheid ontstaat bij het zendingswerk in Amsterdam, o.m. door te informeren over wat er gaande is in Amsterdam en door persoonlijke contacten met CGK Amsterdam aan te moedigen.

Verder verplicht Zwolle zich om gedurende 7 jaar jaarlijks een bedrag ter beschikking te stellen aan een door Amsterdam aangereikt doel.

Initiatieven van groepen en/of personen binnen de Zwolse gemeente om op persoonlijke basis en/of door middel van (een) actie(s) méér te geven worden gestimuleerd.

Amsterdam zal op haar beurt Zwolle informeren over wat er gaande is en persoonlijke contacten met CGK Amsterdam aanmoedigen. Het draagvlak voor het partnerschap wordt hierdoor verbreed en het inspireert het nadenken over de eigen Zwolse situatie.

Niet alleen geld

Zwollenaren hebben inmiddels al meerdere keren een bezoek gebracht aan de gemeente in Amsterdam. Zo wordt onderstreept dat het bij diaconaal geven om meer gaat dan een girootje van de penningmeester. Of zoals ds. K.T. de Jonge het onlangs formuleerde: “Diaconaat is

immers ook ontmoeting; er wordt een relatie aangegaan, er wordt samen opgetrokken in gelijkwaardigheid”.

Zwolle – Telenesti (Moldavië)

Diaconale collectegelden vinden ook hun bestemming buiten Nederland. Meerdere projecten (veelal op voorstel van het diaconaal bureau) worden gesteund. Een op schrift gesteld partnerschap met een buitenlandse kerkelijke gemeente kennen we als diaconie van CGK Zwolle op dit moment echter niet.

Wel is er via Corinne Anbeek, (uitgezonden gemeentelid) een groeiend hartelijk contact met de kerk in het stadje Telenesti. Over en weer is er voorbede voor de gemeente en het werk dat hier en daar als zichtbare liefde van Christus wordt verricht.

Met Kerst is er in Zwolle gecollecteerd voor de meest arme gemeenteleden daar; 400 voedselpakketten konden in Telenesti worden samengesteld en door Corinne en vrijwilligers worden uitgedeeld aan blinden en armen.

Diaconale Blauwvingers

Met het bovenstaande is getracht weer te geven hoe we in Zwolle, aangestoken door het lichtende voorbeeld van arme Macedoniërs, de handen vouwen en uit de mouwen steken om te helpen de liefde van Christus ook zichtbaar te maken in donker Amsterdam en arm Moldavië.

*Harry van Til
voorzitter diaconie*